

Já tě všude hledala

I.

Můžeš si laskavě nasadit hlavu,
zvednout ji a podívat se mi do očí,
když s tebou mluvím?

Nemůže. On ten výstup nezdolá.
Prší *fa sol la*, velice šikmá plocha deště.

Ale Vy – jste-li jeho přítelkyně –
všimla jste si těch svislých nití na jeho předloktí?
Lze za ně zatahat. Někdo vám otevře a vyslyší vás.

A když ne?

Když nezazvoníte, zůstanete mimo dosah Boha.

Budeme tu překračovat ženu,
která do monotónního štěkotu na kost promoklé dogy,
do jeho opakování, do oné hypnotizující shody
věší háky smíchu. Obětujíc svá žebra, šminky, účes, vše.

Snad jen – kdybyste si před zhroucením zapálila –
je tu šance, že aspoň něco z vás přežije v mastném prachu nikotinu.
Ten jediný odolá agresí těžké vody.

Prší *fa sol la*, velice šikmá plocha deště.

II.

Už odešla? Už pochopila, že chlap utopený v alkoholu
pro ni nemá kapsy plné perliček, když sám ocitl se na dně?

A možná to i vypadá, že obouruč vzepřel se skluzavce,
ale to jen své míry zapisuje do archivu posmrtných bust,

neboť ony tři články utržené z řetězu přírodních sil
nedělají nic jiného, než kopírují city vyňaté z kontextu lásky:
Kvasí v nich destrukce, nenávist.

Prostě tu holku neměl rád.